

hvert Tilfælde for Sognekommunernes Vedkommende gentog han dem, men tog dem paa en noget anden Maade, end jeg havde taget dem, og en Maade, hvorved man fik det Indtryk, at Tilfredsheden er noget større end efter mit Skøn, idet det ærede Medlem sagde: Vi have saa og saa mange Kommuner, og saa og saa mange have udtalt det Ønske, og saa og saa mange det Ønske. Jeg tror imidlertid, det ikke er Antallet af de enkelte Ønsker, man her skal fæste Opmærksomheden ved, men at det, man skal fæste Opmærksomheden ved, er, at af de omtrent 1,100 Landkommuner have henvend 400 ikke udtalt Ønsket om øjeblikkelig Forandring, men derimod have omkring ved 700 udtalt Ønske om Forandring. Saa have de det ene Sted udtalt eet Ønske, et andet Sted et andet. Men man maa ingenlunde betragte disse enkelte Ønsker, som ere fremsatte fra den enkelte Kommune, som et Udtryk for, at denne Kommune i saa Fald kun ønsker den ganske bestemte Forandring foretagen. Ærede Medlemmer, der vide, hvorledes der svares i saadanne Tilfælde fra et Raad af den ene eller anden Art, ville være paa det rene med, at naar de svare, at de ønsker Forandringer, og de saa føje et bestemt Ønske til, vil det i Regelen ingenlunde betyde, at de dermed mene, at alt er klarer dermed, det er blot for paa det givne Punkt at præcisere, hvad der først og fremmest ligger dem paa Sinde. Det er da mit Skøn, at Materialet allerede fra 1906 i Virkeligheden er et overmaade fyldestgørende Udtryk for, at der paa det Tidspunkt var Villighed og Lyst til at komme til en Ændring.

Det ærede Medlem fra Assens sagde, at der var aldrig nogen Skattelov, man var tilfreds med, og det har det ærede Medlem naturligvis Ret i. Selv om man gennemførte en Skattelov, der var, lad mig sige, 1,000 Gange saa fortræffelig som den, det ærede Medlem sammen med andre ærede Medlemmer var med til at gennemføre i 1903, vilde der naturligvis heller ikke blive Tilfredshed med den, saaledes at ingen klagede, og ingen var misfornøjet. Men det, jeg anser for det karakteristiske i dette Tilfælde, er, at det ikke blot er en stor Gruppe af Skatteydere, som har følt sig ramt og har været misfornøjet, men at ogsaa de kommunale Myndigheder i det store og hele have erklæret, at der ikke efter disse Regler kunde lignede tilstrækkelig retfærdigt overfor den mindre velstillede Del af Befolkningen. Man maa der huske, hvad det

ærede Medlem fra Assens i en anden Sammenhæng gjorde opmærksom paa, at disse Ligningsmyndigheder for Landets Vedkommende navnlig tidligere have været Udtryk for en konservativ Valgret, at disse Ligningsmyndigheder altsaa maa regnes for at tilhøre de Klasser, som mindst have følt de Byrder og de Mangler personlig, som denne Ordning medfører. Derfor er det et stærkt Udtryk, naar netop disse Ligningsmyndigheder erklære, at der er Grund til betydelige Ændringer.

Det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) gjorde den Bemærkning, at det var Forudsætningen i sin Tid, at før Forslag fremsattes fra Regeringens Side, skulde der paa ny forhandles med Sammenslutningen af de forskellige kommunale Institutioner. Jeg har ikke været bekendt med denne Aftale, men kan dog tilføje, at jeg har ført nogle Forhandlinger netop med disse Sammenslutninger. Jeg har fremlagt i Hovedtrækkene det, her er Tale om, for Repræsentanter for de to store samvirkende Organisationer, Købstadforeningen og de samvirkende Sogneraadforeninger, da disse Organisationers Repræsentanter i Fællesskab overbragte mig Ønsket om Nedsættelsen af en Kommission.

Det er blevet bemærket fra adskillige Medlemmers Side, at en Del af Misfornøjelsen med Skattelovene af 1903 i sin Tid skyldtes, at Lovene ikke anvendtes fuldt ud, at man ikke benyttede alle de Midler, som disse Love i Virkeligheden gav, og deri er der utvivlsomt noget rigtigt. Der er ingen Tvivl om, at i mange Tilfælde anvendes Lovene nu noget bedre end tidligere, og man kan naturligvis i saa Henseende komme endnu videre frem. Jeg skal i denne Sammenhæng bemærke, hvad det ærede Medlem fra Frederikssund ogsaa bemærkede, at i Købstæderne har man i det store og hele ikke anvendt Kildeartsbeskatningen. Kun Esbjerg og Kolding have til Dels anvendt den, og jeg er ikke ganske klar over, om den har faaet videre stor Betydning der. I de andre Købstæder er der i hvert Tilfælde en overordentlig stor Uvillie mod Kildeartsbeskatningen. Man har vel givet forskelligartede Grunde dertil. Nogle frygte for, at den skulde bringe Skattelyet udenfor Købstaden til at virke til Skade for Købstaden. Nogle frygte ogsaa for, at man skulde komme til at ramme uretfærdigt adskillige Mennesker, som sidde med en lille Pension eller maaske med en lille Renteindtægt. Sikkert er det imidlertid — jeg skal ikke